

Nagy Mátyás – Cseszlár István
Lada VFTS

A Tamásiban elért harmadik hely után Matyi boldogan készült a Rali-Túra Bajnokság második futamára. A VI. Suzuki-Kaiser Ózd Ralira navigátort váltott, és jó barátja, Cseszlár István ült a jobbján. Az ózdi pályák Matyi kedvencei közé tartoznak, és bár nem úgy sikerült a verseny, ahogy tervezték, kalandokban azért nem volt hiány...

Nagy Matyi: „Nagyon jó verseny volt. Már előtte annak ígérkezett, azt sajnáltam csak, hogy esett az eső a prológon. Sima slick-kel próbálkoztunk, de nem nagyon jött be. Reggel ugyanezzel mentünk ki, bevállaltuk, hogy egyet inkább csúszkálunk, mert a második pálya tuti száraz lesz, mire odaérünk. Éppen ezért egy kicsit talán elővatoskodtuk az első szakaszt, mert tényleg vizes volt helyenként az út. A második is saras volt egy kicsit, nem annyira, hogy ne boldogultunk volna a slick-ekkel: itt a H/2 második idejét tudtuk autózni. A harmadik gyors második lassítójában azonban a fékúton lefogazott a diffink, és vége volt a versenynek. Zsír új volt, mint majdnem minden a kocsiban, éppen azért bosszantó egy kicsit. A következő versenyre kombi diffíval megyünk – hátha a hosszabb áttétel jót tesz, és jobban bírja majd a gyűrődést. Elkeseredve nem vagyok, mert egy ilyen erős Zsiguliban sajnos mindig benne van a műszaki hiba lehetősége. Azért jó lett volna többet menni ezen a versenyen – mondjuk úgy két körrel...☺ Most arccal vagyunk Salgótarján felé. Ott is Cseszivel megyünk majd – nagyon fejlődőképesnek tűnik...☺”

Cseszlár István: „Ez volt az első igazi versenyem Matyi mellett, és nagyon nagy élmény volt – még ha rövid is. Mindig szerettem volna versenyezni vele egyet – tulajdonképpen a harmincadik születésnapomra kaptam ezt a lehetőséget tőle. Úgy néz ki, hogy Salgótarjánban is így lesz, de Isten útjai kifürkészhetetlenek, hát még a miyeink...☺ Nagyon bántott, mikor kiestünk. Mondtam is Matyinak, mikor szurkoltunk a többieknek a lassítónál, hogy legalább a második körgyorsig eljuthattunk volna – az a szakasz jobban tetszett. De az egész hétvégét nagyon élveztem, sőt még egy igazi, vérbeli ereklyegyűjtővel is találkoztunk! Megálltunk etapon, mert volt még pár percünk, és indulásnál nyitva maradt az ajtó, és kiesett az itinerfüzet a kocsiból. Ez a nagyon kedves ralifan felkapta, és be akart szaladni a házába. Nagyon szépen megkértük, hogy adja vissza. Nagyon rendesek voltak a versenyzőtársak, mert amint látták, hogy mi történt, jöttek segíteni, így négyen kértük, mire ő szerette volna elutasítani ezt a kérést egy másfél méteres fadarabbal... Ekkor ismét „megkértük” nagyon szépen – azokat a szavakat, ahogy tettük ezt, szerintem nem lehet leírni – és lényeg, hogy a végén sikerült visszaszerezni.☺”